

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. január 31. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2017. október 12. napján kelt 2.B.379/2015/20. számú ítéletét megváltoztatja azzal, hogy

a vádlott cselekményét testi sértés büntettének (Btk. 164. § (6) bekezdés d.) pont I. fordulat) minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét 3 (három) évre enyhíti.

A vádlott részére a 250.000 (kettőszázötvenezer) Ft pénzbüntetés megfizetésére 2018. március 1. napjától kezdődően 10 (tíz) havi részletfizetést engedélyez, egy havi részlet összege 25.000 (huszonötezer) Ft. Bármely részlet elmulasztása esetén a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni, melynek végrehajtási fokozata fogház, a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén börtön.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék 2017. október 12. napján kihirdetett 2.B.379/2015/20. számú ítéletében vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében /Btk. 164. § (3) bekezdés, (8) bekezdés, 10. §/. Ezért a vádlottat 2 év, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének az összegét 1.000.-Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott összesen 250.000.-Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére az átváltoztatástól, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása esetére a feltételes szabadságra bocsátás időpontjáról, a bűnjelről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az elsőfokon eljáró ügyész a vádlott terhére, súlyosításért, végrehajtható szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, a vádlott és védője tudomásul vette a döntést.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.361/2017/1. számú átiratában** az ügyészi fellebbezést - indítványa szerint módosítva - fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és mérlegeléssel nagyrészt megalapozott tényállást

állapított meg. E tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kiegészíteni indítványozta a vádlott előzményi elítélésének adatai tekintetében azzal, hogy a sértett sérüléseinek tényleges gyógytartama nyolc napon túli, mintegy két hónap, valamint azzal a körülménnyel, hogy a vádlott valótlan névvel és adatokkal hívta a mentőszolgálatot.

Rámutatott, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének részben tett eleget, ezért az indokolása kiegészítendő az igazságügyi orvosszakértői vélemény előadásának és kiegészítésének tartalmával és értékelésével.

A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a bűncselekmény minősítését és megnevezését azonban az anyagi jog szabályainak nem megfelelőnek tartotta.

E körben kifejtette, hogy álláspontja szerint a vádlott cselekménye maradandó fogyatékossgot okozó testi sértésnek minősül, miután nincs alap arra a következtetésre, hogy a vádlott elkövetéskori tudatában felmerült a sértett életveszélyes megsérülésének lehetősége is, s azt kívánva vagy abba belenyugodva cselekedett.

Az enyhébben büntetendő minősítés ellenére az elsőfokon kiszabott szankció súlyosítását - végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását - tartotta arányosnak a vádlott társadalomra veszélyességével és cselekményével a sérülések és a maradandó fogyatékossgra figyelemmel.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla a vádlott cselekményét testi sértés büntetettének minősítse a Btk. 164. § (1) bekezdés (6) bekezdés d.) pont I. fordulat szerint, a vádlottat közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélje, a pénzbüntetést s az azzal kapcsolatos rendelkezéseket, valamint a szabadságvesztés büntetés végrehajtását próbaidőre felfüggesztő rendelkezést és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezésből „a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén” szövegrészt mellőzze, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Mellőzni kérte még az ítélet rendelkező részében a személyi adatok közül az érvényes útlevél hiányára vonatkozó megállapítását.

A másodfokú bíróság a **nyilvános ülésén** megjelent **ügyész** a fellebbviteli főügyészség indítványát változatlanul fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, ennek eredményeképpen nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg, melynek kiegészítését - az indokolásban írtak kiegészítésével egyaránt - az átiratban írtakkal egyezően szükségesnek tartotta.

Rámutatott, hogy a törvényszék a tényállásból megalapozott következtetést vont a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítését azonban tévesnek tartotta. Megjegyezte, hogy a minősítésen belül a fordulatot meg kell jelölni, az elkövetési stádiumot megjelölő törvényi helyet azonban nem kell feltüntetni. A cselekmény jogi minősítése körében kifejtette, hogy le lehet vonni azt következtetésként, hogy a vádlott ütése, annak ereje teljes egészében érvényesült, viszont a sértett állapota nem állt közel sem a közvetlen, sem a közvetett életveszélyhez. Az életveszélyt a sértett tehetetlen testének, a fejének a falhoz, illetőleg a járdához való ellencsapódási mechanizmusa, illetve az annak alapján keletkezett eredmény hordozhatná magában. Ennek folytán sincs azonban alapja az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete megállapításának, mert ahhoz az életveszély lehetőségének kívánása vagy az abba való belenyugvás is kellene, ahhoz azonban ezen eredmény tekintetében nem elégséges a gondatlanság. A vádlott kétség kívül testi sértés okozásának szándékával cselekedett, azonban életveszélyes eredményre sem szándéka jellegéből, sem terjedelméből, sem aktuális tudattartalmából, tehát az ún. alanyi és tárgyi tényezőkből következtetni nem lehet. A vádlott a barátját - az ő és a volt barátnőjének kapcsolatáról már huzamosabb ideje tudva - számonkérő jelleggel, szándékára utaló további kijelentések és eszköz használata nélkül, hirtelen felindulásból, váratlanul rögtönösen cselekedve, nagy erővel ököllel ütötte arcul. A vádlott tudatában felmerült a sértett megsérülésének lehetősége, ezt kívánta is. Álláspontja szerint azonban nincsen következtetési alap arra, hogy azt kívánva vagy abba belenyugodva cselekedett, hogy a

sértett életveszélyes megsérülésének lehetősége is felmerült volna a tudatában. A vádlott cselekménye pedig ennek ismeretében nem minősülhet sem életveszélyt okozó testi sértésként, sem annak kísérleteként, hanem maradandó fogyatékossgát okozó testi sértésként értékelendő.

A büntetés kiszabása körében hivatkozott arra, hogy a cselekmény helyes minősítése mellett is a bűncselekmény rendkívül súlyos és durva következményekkel - részben a sértett bal fülének teljes hallásvesztésével - járt, amely visszafordíthatatlan folyamatot indított el, emellett állandó fülzúgást is okozott. Kifejtette álláspontját arról, hogy a vádlott beismerése nem tekinthető tényfeltárónak, mivel többen látták és tanúsították magatartását; emellett a mentőknek való bejelentése sem önkéntes és nem őszinte, hiszen azok kiérkezését meg sem várta; a sértett megbocsátása sem tekintethető teljesnek, hiszen a sértett úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy „kis mértékben haragszom rá”. Rámutatott, hogy a vádlott a polgári kártérítési gyakorlat alapján messze nem arányos sérelemdíj megfizetését eszközölte a sértett javára, ugyanakkor azt ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a sértett lemondjon a további követeléséről.

A bünteteskiszabási körülmények körét illetően hivatkozott arra, hogy a vádlott személyiségzavara önmagában nem enyhítő körülmény, hiszen beszámítási képességének korlátozottságával semmilyen módon nem járt együtt; a testi sértés enyhébb minősítése folytán nem súlyosító körülmény a maradandó fogyatékossg; viszont nem enyhítő körülmény a cselekmény kísérleti szakban maradása.

Véleménye szerint a büntetés céljainak eléréséhez a pénzbüntetés mellőzése mellett végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása szükséges. Összefoglalva, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság vádlott terhére rótt cselekményt maradandó fogyatékossgát okozó testi sértés büntettének (Btk. 164. § (1) bekezdés (6) bekezdés d.) pont I. fordulat) minősítse, a vádlottat közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélje, a pénzbüntetést és az azzal kapcsolatos rendelkezéseket, valamint a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztő rendelkezést mellőzze, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Hivatkozott még arra is, hogy az ítélet rendelkező részében a személyi adatok közül az érvényes útlevél hiányára vonatkozó rendelkezés mellőzendő.

A vádlott védője perbeszédében osztotta az ügyészi álláspontot abban, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a perrendi szabályokat megtartva járt el, a tényállást a rendkívül széleskörű bizonyítási eljárást követően megalapozottan állapította meg. Álláspontja szerint a megállapított életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete minősítés helytálló a cselekmény vonatkozásában. A vádhatóságnak a büntetés kiszabása körében tett indítványát - az elsőfokú ítéletben kifejtett indokok alapján - viszont nem találta alaposnak, mivel összességében kell értékelnie a rendelkezésre álló enyhítő és súlyosító körülményeket, melyet az elsőfokú bíróság kifogástalanul megtett. Rámutatott, hogy védence esetében rendkívül nagyszámú enyhítő körülmény hozható fel, közel három év időmúlás van, a cselekmény elkövetésekor büntetlen előéletű volt, személyiségzavarban szenved, dolgozik, rendezett életkörülmények között él, támogatja beteg édesanyját és nagymamáját, ami alapján családfenntartónak minősül. A sértett kártalanításával kapcsolatban egyrészt azt hangsúlyozta, hogy a hasonló esetekben ritka a tevékeny megbánás és a vádlott nem kötötte feltételhez a kártalanítás fizetését, ez egy kétoldalú, a felek közösen megállapodásán alapuló ügylet volt. Másrészt kiemelte, hogy az összecszerűség is a felek kölcsönös megállapodásán alapult, annak mértékének minősítése nem jelen eljárás feladata. Mindezekre figyelemmel jelentős súlyú enyhítő körülményként kérte értékelnie a vádlott tevékeny megbánását is. A mentők értesítése kapcsán előadta, hogy a vádlott a tőle elvárható reagálást, segítségnyújtást a mentők azonnali értesítésével megtette; az a körülmény pedig, hogy ő maga is megijedt, meg volt zavarodva és nem a saját nevét mondta be a telefonba, az a segítségnyújtás tényét nem kicsinyíti. Összességében a rendelkezésre álló valamennyi enyhítő körülmény mérlegelésével az elsőfokon eljáró bíróság által meghatározott joghátrányt a vádlott vonatkozásában helyesnek ítélte, mely kellő

súlyú és arányban áll a cselekménnyel, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is megbánásának adott hangot. Elmondta, hogy nagyon sajnálja az esetet, csak egy pofont akart adni, mert mérges volt a barátnője miatt. A cselekmény elkövetése óta éjjel-nappal segíti a családját, munkájában előbbre lépett, most már pincérként dolgozik Ausztriában. A súlyosítási indítvány elutasítását kérte.

Az ítéletábrla a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében, melynek eredményképpen az ügyészi súlyosítási fellebbezést nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbeviteli főügyészségnek a tényállás kiegészítésére és az enyhébb minősítés megállapítására tett indítványa.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna

A törvényszék a széles körű bizonyítási eljárásában kihallgatta a vádlottat, tanúként hallgatta ki a sértettet, **A.A.** és **B.B.** szemtanút, ismertette a bűncselekmény helyszínére a vádlott ütését követően érkező, majd a sértettet kórházba kísérő **C.C.** tanú vallomását, meghallgatta dr. Pataki Zoltán igazságügyi orvosszakértőt, a sértett vonatkozásában esetlegesen felmerülő maradandó fogyatékoság megállapítása végett igazságügyi orvos-szakértői véleményt szerzett be, melyet ismertetett. A bizonyítékok körébe vonta a terhelt személyisége tárgyában készült igazságügyi pszichiáter szakértői véleményt, a per további releváns iratait, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a rendőri jelentéseket, a sértett állapotáról készült feljegyzést és egyéb iratokat. Feltárt valamennyi bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesnek mutatkozott. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is kellő mértékben eleget tett. A törvényszék a szakértők előadását, véleményeik és kiegészítésük tartalmát és annak értékelését valóban nem részletezte, de erre nem is volt szükség, mert azokat, mint - a vádlotti és tanúvallomásokkal valamint az eljárás egyéb adataival egybecsengő - aggálytalan bizonyítékot maradéktalanul elfogadta.

A bűncselekmény elkövetésének lényegi körülményeit illetően a vádlott, a sértett, **A.A.** és **B.B.** tanúk egybecsengő nyilatkozatot tettek, így egyezően nyilatkoztak a vádlott és a sértett beszélgetésének tartalmáról, a vádlott egyszeri, a sértett arcát érő hirtelen és előre nem várt ütéséről, a sértett ezt követő fálnak eséséről és eszméletvesztéséről, majd a rémült vádlott mentőhívásról és helyszínről történő távozásáról. Ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, ellentmondás a vallomásaikban a releváns körülmények tekintetében nem volt, a vádlotti beismerő vallomást egyéb bizonyítékok alátámasztották, azt az elsőfokú bírósága tényállásának alapjául szintén elfogadta.

A törvényszék a sértett cselekménykori kéztartása és a sértett valamint a volt vádlotti barátnő kapcsolatának ismeretét illető tudattartam vizsgálatát is a bizonyítás körébe vonta, az ellentmondásokat szükséges mértékig feltárta, az ezzel kapcsolatos megállapításainak kellő indokát adta.

Az ittasság hatása alatt nem álló felek egymással szemben álltak, a sértett cigarettát tartott a kezében. A vádlott volt barátnőjével kapcsolatban feltett kérdésére választ sem várva jobb kézzel, ököllel nagy erővel megütötte a sértett bal arcfelét. A sértett az ütestől elzuhan, először a koponyájával a ház falának csapódott majd lecsúszott a betonjárására.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy a sértett az ütés eredményeképpen a bal alsó szemhéj és járomcsonttáji bevezést szenvedett, az a baloldali arcüreg és szemüregkeret alsó permének törésével és a járomív elülső részének többszörös törésével járt. A ház falának csapódás és a betonjárdára csúszás közben a sértett a nyakszirttáj többszörös, a bal piramiscsontra is áthúzódó darabos törését és hámlásos sérülést is szenvedett, mely koponyaalapon bekövetkezett törés következtében a hallását bal fülére 100%-ban elvesztette és ugyanitt állandó fülzúgása is kialakult, mely állapot végleges, az mint maradandó fogyatékoság értékelhető (B.379/2015/16. számú utóirat 9. oldal).

Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás bár megalapozott, kis mértékben kiegészítésekre és pontosításra szorul, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

A személyi rész kiegészítendő azzal, hogy a vádlott pincérként dolgozik Ausztriában.

A vádlott további elítélését tekintve az ítélet kiegészítendő azzal, hogy a vádlott büntetlen előéletű. A vádlott által 2013. október 26. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt a Győri Járási Ügyészség 2014. április 1. napján kelt B.6880/2013/5. számú határozatával a vádemelést egy évi időtartamra elhalasztotta, majd jelen eljárás megindulása miatt vele szemben a vádelhalasztással érintett garázdaság vétsége miatt a Győri Járási Ügyészség 2015. június 5. napján kelt, B.6880/2013/9. számú vádiratával 2015. június 9. napján vádat emelt, majd a Győri Járásbíróság 2015. június 15. napján kelt és 2015. július 7. napján jogerős Bpk.424/2015/2. számú végzésével garázdaság vétsége miatt 120 óra közérdekű munkát szabott ki vele szemben (nyomozati iratok 52. oldal, B.379/2015/12. jkv. melléklete).

Az ítélet tábla az ítélet történeti részéből az ítélet 3. oldalának 5. bekezdése 4. sorából a „mely” szócskát mellőzi, tekintettel arra, hogy nem a sértett bal alsó szemhéj és járomcsonttáji bevezése okozta a baloldali arcüreg és szemüregkeret alsó permének törését és a járomív elülső részének többszörös törését, hanem a vádlott ütése.

Az ítélet tábla az ítélet történeti részét az ítélet 3. oldalának 5. bekezdése után *kiegészíti azzal, hogy a sértett sérüléseinek tényleges gyógytartama nyolc napon túli, mintegy 2 hónap* (nyomozati iratok: 79. oldal), ugyanakkor mellőzi az ítélet tábla a 3. oldal 6. bekezdésben írtakat, tekintettel arra, hogy sértett esetében sem közvetett, sem közvetlen életveszély nem állt fenn.

Ugyancsak mellőzi az ítélet tábla az ítélet 4. oldalának 1. bekezdését, tekintettel arra, hogy a sértett szédülése - amit az elsőfokú bíróság mint tényt helyesen állapított meg - nem vonható a vádlotti magatartás következményének körébe.

A fentiek szerint történt pontosítással és kiegészítésekkel az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. A tényállás a bizonyítás anyagának immár megfelelő, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 352. § (2) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék, a táblabíróság szerint a minősítésben azonban az elsőfokú bíróság tévedett és e tekintetben a Fellebbviteli Főügyészség álláspontját osztotta, miszerint enyhébb testi épség elleni bűncselekmény valósult meg.

A tényállásban írt bűncselekményt a törvényszék életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének minősítette a Btk.164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés és a 10. § szerint. A főügyész a cselekményt 1 rb maradandó fogyatékoságot okozó testi sértés bűntette (Btk. 164. § (1) bekezdés, (6) bekezdés d) pont I. fordulat) elkövetéseként kérte értékelni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indoklásában felhívta a 3/2013. BJE 4. pontját, azonban az alanyi és tárgyi tényezők körében nem teljeskörűen elemezte a körülményeket és azoból nem helyes következtetést vont le.

A Btk. 164. §-a (8) bekezdésének I. fordulatában meghatározott életveszélyt okozó testi sértés nem „tisztá” veszélyeztetési bűncselekmény, mert az elkövetési magatartás csak az érintett egyik jogtárgyat - az emberi életet - veszélyezteti, a másik jogtárgyat - a testi épséget - viszont ténylegesen sérti. Az életveszély fogalmilag a halál bekövetkezésének a reális lehetőségét jelenti, de nem azonosítható a halál szükségszerű beállásának a lehetőségével. Az életveszélyt okozó testi sértés felrovása többnyire akkor indokolt, ha a testi sértés közvetett életveszélyt idézett elő.

Életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik. A gyakorlatban az életveszélyes eredményt érintő szándék eventuais formában jelentkezik. Ilyen szándék hiányában akkor kell ezt a bűncselekményt megállapítani, ha a beállott életveszélyes következmény tekintetében az elkövetőt gondatlanság terheli (Btk. 9. §). Ha az életveszélyre is kiterjedő szándék megállapítható, ez az eredmény azonban elmarad (tehát még közvetett életveszély sem következett be), az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapítására kerülhet sor. 3/2013. BJE 4. pont).

A bírói gyakorlat általában az életveszélyt okozó testi sértés kísérletét állapítja meg, ha az eset összes körülményeiből arra lehet következtetni, hogy az elkövető szándéka - legalább eshetőlegesen - életveszélyes sérülés okozására irányult. Ennek feltétele, hogy a bántalmazás olyan eszközzel, intenzitással és módon valósuljon meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint is a ténylegesen okozottnál súlyosabb sérülés előidézésére vezet, és az ilyen eredmény kizárólag az elkövetőn kívül álló okok miatt marad el.

A bírói gyakorlat egységesnek tekinthető arra nézve, hogy a testi sértés bűncselekmények kísérlete miatt, a büntetőjogi felelősség megállapításának a valóságosnál súlyosabb eredmény kísérletének címén, csak akkor van lehetősége, hogy ha tárgyi és alanyi körülmények vizsgálata alapján, az a következtetés vonható le, hogy az elkövető szándéka legalább eshetőlegesen a súlyosabb eredmény előidézésére irányult, és az az elkövetőn kívülálló okból maradt el (BH.1993/653., BH.1992/564., BH.1996/456., BH.1999/241., BJD.6349-6351. szám).

A tárgyi tényezők vizsgálata során, különösen az elkövetésnél tanúsított erő kifejtés, annak mértéke, egyszeri, vagy többszöri véghezvitele, illetve folyamatossága, elhúzódó jellege, az elkövetésnél használt eszköz, illetve annak hiánya, az elkövető kijelentései, az elkövetést megelőző szituáció, az elkövetőnek a cselekmény elkövetése utáni magatartása lehet irányadó az elkövető tudattartalmának a feltárásakor, ebből megalapozott következtetés vonható az elkövető szándékára.

Az alanyi tényezők körében a szándék kialakulása során szerepet játszanak az elkövető elkövetéskori személyi tulajdonságai, melyre külső körülményekből is következtetni lehet; fontos a cselekményt kiváltó indítók vizsgálata, hiszen ha az akaratelhatározás és az elkövetés között alig van időköz (hirtelen kialakult szándék), alaposan lehet arra, következtetni, hogy hiányzik a súlyosabb eredmény bekövetkezésének előrelátása; az elkövetéskori tudattartalom megállapításához szorosan kapcsolódhat a cselekmény véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat feltárása, mely folyamat a külvilágban megvalósult jelenségekből ismerhető meg; végül jelentőséghez jut az elkövetőnek a sértetthez fűződő kapcsolata, viszonya, érzelmi kötődése is.

Az alanyi és tárgyi körülmények feltárása és elemzése, valamint összehatásukban, kölcsönös összefüggésükben való sokoldalú mérlegelése során, az elkövetés konkrét körülményei között vizsgálni kell egyfelől az elkövető, másfelől a sértett életkorát, egészségi és fizikai állapotát is.

A konkrét cselekmény esetében megállapítható, hogy vádlott neve vádlott minden erre irányuló kijelentés nélkül, egy alkalmommal, nagy erővel, a vádlott feje irányába indított, de nem célzott ütéssel okozott a vele egykorú és hasonló fizikumú sértettnek sérülést; ismerőseivel történt beszélgetés közben, számára fájó magánéleti problémája miatt a korábban vele baráti viszonyban lévő sértett irányába kifejtett magatartása nem várt és hirtelen volt, a sértett földre kerülése után megijedt, rögtön mentőt hívott.

Az adott ügyben az orvosszakértő csupán felvetette annak a lehetőségét, hogy adott elkövetési mód mellett az életveszély reális lehetősége sem zárható ki, mely azonban nem következett be, a kezelés során életveszély elhárítására nem volt szükség. A sérülés nagy erejű, direkt tompa erőbehatást igazol a bal szem alatti tájékon, félkemény-kemény tárgy okozó szerepét támasztva alá, mely kialakulhatott kézzel mért ütés, öklölítés következményeként. A nyakszirttájon a darabos törés létrehozását ugyancsak nagy erejű, tompa a sértett elhelyezkedése alapján indirekt erőbehatás hozta létre, mely talajnak, környezeti tárgynak való csapódás során jöhetett létre (nyomozati iratok 80. oldal).

Ugyanakkor a sérüléssel okozati összefüggésben baloldali teljes halláskiesés, fülzúgás alakult ki, mely madarandó fogyatékoságként értékelhető (bíróági iratok 16. alatti irat).

Ennélfogva a be nem állott súlyosabb, életveszélyes eredmény tekintetében vizsgálni kell, hogy a vádlott szándéka legalább eshetőlegesen fennállott-e az életveszélyes sérülés okozására vonatkozóan.

Fent írt körülményeket értékelés körébe vonva, különösen a vádlott váratlan, rögtönös cselekvését, a vádlott személyiségét, a cselekményt kiváltó indítóokot, a vádlott és a sértett kapcsolatát csak arra vonható le megalapozott következtetés, hogy a vádlott aktuális tudatában felmerült a sértett megsérülésének, akár súlyos megsérülésének a lehetősége is, és ezen súlyosabb eredmény-lehetőséghez érzelmileg közömbösen viszonyulva hajtotta végre cselekményét. Arra azonban elegendő és megnyugtató következtetési alap nincsen, hogy a vádlottnak a cselekmény elkövetéskori tudatában felmerült a sértett életveszélyes megsérülésének lehetősége is. (hasonló eset lásd BH1990.369.).

A sértett sérülése az igazságügyi orvos szakértő véleménye szerint életveszélyes állapottól eltérő jellegű, maradandó fogyatékoságát okozó sérülés volt, valamint a tárgyi és alanyi bűnösségi körülményeket vizsgálva és összevetve megállapítható, hogy a vádlott egyenes szándéka testi sértés okozására irányult, és szándéka még eshetőlegesen sem terjedt ki az életveszélyt okozó testi sérülés okozására. Mindezekből következően viszont - mivel az így az eredmény tekintetében gondatlan cselekménynek kísérlete nincs - a vádlott cselekménye életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként nem értékelhető.

Ezért az ítélet tábla a sértett sérelmére elkövetett *cselekmény jogi minősítését megváltoztatta*, és azt a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés d) pont I. fordulatában meghatározott maradandó fogyatékoságot okozó testi sértés büntettének minősítette.

Az ítélet indokolásából a fentiekre tekintettel az ítélet tábla mellőzi az ítélet 4. oldalának utolsó sorának közepétől az ítélet 5. oldalának 1-3. sorában írt azon megállapítását, hogy „az elsődleges sérülése helye alapján tisztában kellett lenni azzal, hogy ... eshetőleges szándékkal, cselekménye lehetséges következményeibe belenyugodva cselekedett.”

A büntetés kiszabása során a törvényszék túlnyomórészt teljes körűen feltárta és számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket. A súlyosító körülmények sorából mellőzendő, hogy a vádlott visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő, és hogy korábban hasonló bűncselekményt követett el, tekintettel arra, hogy jogerősen jelen cselekmény elkövetésekor még nem ítélték el, a büntetőeljárás viszont valóban folyamatban volt. Ekként büntetlen előéletűnek tekintendő. Ugyancsak mellőzni kellett a kétszeres értékelés tilalma miatt a sértett maradandó fogyatékosságát, tekintettel arra, hogy az a súlyosabb minősítést megalapozó körülmény.

Az enyhítő körülmények sorában is szükségessé vált korrekció, tekintettel arra, hogy a vádlott terhére eshetőleges szándék nem került megállapításra, továbbá a cselekmény befejezettkénti minősítése miatt mellőzni kellett a kísérletet, mint enyhítő körülményt. A fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben - egyetértve a védő e körben kifejtett érvelésével - nyomatékos enyhítő körülmény, hogy vádlott neve vádlott a sértett részére 250.000.-Ft kártérítés fizetett. Ez azonban helyesen nem jóvátételi szándékként, hanem tényként értékelendő.

Figyelembe véve az így korrigált bünteteskiszabási tényezőket és a megváltoztatott minősítés szerinti új, 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztést, mint büntetési tételkeretet, megállapítható, hogy a törvényszék által alkalmazott joghátrány eltúlzottan súlyos.

A fentiekre, valamint a vádlott nevévadmott terhére rótt cselekmény elkövetési körülményeire és tárgyi súlyára, a vádlott előéletére, személyiségére valamint az időmúlásra is figyelemmel elegendő - a 3 év középértékénél jóval enyhébb, a törvényi minimumot kicsivel meghaladó mértékben meghatározott - 1 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés és pénzbüntetés alkalmazása, mely arányos és elégséges joghátrány, alkalmas a büntetési célok megvalósításához.

Vádlott neve vádlott előélete, személyisége, társadalomra veszélyessége és a cselekmény jellege alapján, helyesen ítélte meg a törvényszék, hogy alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtás nélkül is elérhető, így a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján, a Btk. 85.§ (2) bekezdésében írt keretek között a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztéséről helyesen döntött. Az ítéltábla az időmúlásra és a rövidebb tartamban kiszabott szabadságvesztés büntetésre tekintettel a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének tartamát is csökkentette és azt 3 évben határozta meg.

A másodfokú bíróság - egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával - úgy ítélte meg, hogy a hatásosabb visszatartás érdekében szükséges a Btk.50.§ (1) bekezdésben meghatározott érvek alapján a pénzbüntetés kiszabása is, melynek feltételei maradéktalanul fennállnak, hiszen a terhelt rendszeres jövedelemmel rendelkezik. A pénzbüntetés napi tételeinek száma a cselekmény tárgyi súlyához igazodik, a napi tétel összege pedig a terhelt vagyoni viszonyaihoz a Btk.50.§ (3) bekezdése szerint.

A vádlott részére a másodfokú bíróság - az elsőfokon előterjesztett kérelemre figyelemmel illeték leroási kötelezettség előírása nélkül - a Btk. 50. § (4) bekezdése alapján engedélyezett részletfizetést, míg a pénzbüntetés vagy annak részlete meg nem fizetett része esetén történő átváltoztatásról a Btk. 51. § (1) bekezdés, a végrehajtási fokozat meghatározásakor pedig a Btk. 51. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat az ítéltábla nem érintette.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Győri Törvényszék 2017. október 12. napján kihirdetett 2.B.379/2015/20. számú ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően megváltoztatta, egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

ő, 2018. január hó 31. napján

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.. Vajda Edit sk.
előadó bírónő bírónő

Záradék:

Ez az ítélet és ezzel a Győri Törvényszék 2017. október 12. napján kihirdetett 2.B.379/2015/20. számú ítélete meg nem változtatott részében 2018. január 31. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2018. január hó 31. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke